

prism

คดีฆาตกรรม ในคุกหายนีต 2 暗黒館の殺人(二)

อายาสึจิ ยูกิโตะ
เขียน

ชนพล คักดิ์สมุทรนันท์
แปล

เชื่อว่าผมจะไม่ชอบนิยายสืบสวนเสียหน่อย ถึงจะรู้สึกว่ามันเหลือไร้สาระ
แต่พอเริ่มอ่านก็ติดจนวางไม่ลงเหมือนกัน แต่อย่างว่าแหละครับ
หลายครั้งบุคลิกลักษณะของพวกยอดนักสืบที่ปรากฏตัวในเรื่อง
ก็ชวนให้ขมวดคิ้วอยู่บ่อยๆ
- อายาสึจิ ยูกิโตะ

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

หลังจากที่ชื่อยะเข้าร่วมงานเลี้ยงใน “วันแห่งดาเรีย” เขาก็เกิดคำถามขึ้นมากมาย ดาเรียคือใคร งานเลี้ยงเหล่านี้จัดไปเพื่ออะไร และเหตุใดเขาถึงได้รับเชิญให้เข้าร่วม ทว่ายิ่งชื่อยะพยายามสืบหาคำตอบมากเท่าไร ดูเหมือนเขาจะยิ่งพบเจอปริศนาเพิ่มขึ้นเท่านั้น ขณะเดียวกัน คติฆาตกรรมสุดสยองก็เปิดฉากขึ้นอย่างเงียบเชียบท่ามกลางพายุโหมกระหน่ำ ใครจะเป็นเหยื่อที่ถูกเซ็นสียงเวไต้เงามีดทิ่มของคฤหาสน์หลังนี้กันนะ

สำหรับ *คติฆาตกรรมในคฤหาสน์มีด 2* เรื่องราวเริ่มนำพาเหล่าผู้อุบัติยศในคฤหาสน์ตระกูลอุราโดะไปสู่ฝันร้ายอันยาวนาน ยิ่งไปกว่านั้น ความลับที่ซุกซ่อนอยู่ภายในคฤหาสน์ก็ทำให้ปริศนาซับซ้อนจนไม่อาจคาดเดาได้ หากคุณพร้อมแล้วก็พลิกหน้าถัดไปกันเลย

prism

สารบัญ

องก์ที่ 2 (ต่อจากเล่มที่แล้ว)

เพลงบรรเลงสลับฉาก 3	2
---------------------	---

องก์ที่ 3

บทที่ 12 รุ่งเช้าแห่งความโกลาหล	30
บทที่ 13 ประตูลี้ความเคลือบแคลง	71
บทที่ 14 ออร์แกนไร้ส้อมเสียง	107
บทที่ 15 ความหมายของสิ่งที่ไร้ความหมาย	145
เพลงบรรเลงสลับฉาก 4	207
บทที่ 16 หลงพลาญในคืนมืด	239

มาตรฐานในคฤหาสน์มืด (2)

ตัวละครหลักที่ปรากฏในเรื่อง

คาวามินามิ ทากาอากิ	ทำงานที่สำนักพิมพ์แห่งหนึ่ง เดินทางไปยัง “คฤหาสน์มืด” คนเดียว
ชิซึยะ คาโดมิ	นักเขียนนิยายสืบสวนสอบสวน คลั่งไคล้ใน “คฤหาสน์” ของนาทามูระ เซจิ เป็นพิเศษ
*	
อุราโดะ เก็นโย	เจ้าคฤหาสน์รุ่นแรกของ “คฤหาสน์มืด”
ดาเรีย	ภรรยาของเก็นโย
ซากุระ	ลูกสาวของเก็นโยกับดาเรีย
ทาคุโซ	สามีของซากุระ
คั่นนะ	ลูกสาวของทาคุโซและซากุระ ภรรยาคนก่อนของริวชิโร่
มิจิ	น้องสาวของคั่นนะ ภรรยาคนที่สองของริวชิโร่
โมะวะ	น้องสาวของคั่นนะ ภรรยาของเซจุน
ริวชิโร่	สามีของคั่นนะ แต่งงานใหม่กับมิจิหลังจากคั่นนะเสียชีวิต
เก็นจิ	ลูกชายของริวชิโร่กับคั่นนะ
มิโดริ	ลูกสาวของริวชิโร่กับมิจิ
มิโอะ	ลูกสาวของริวชิโร่กับมิจิ ฝาแฝดของมิโดริ
เซจุน	สามีของโมะวะ
คิโยชิ	ลูกชายของเซจุนกับโมะวะ
โอดากิริ สึโกะ	คนรับใช้ใน “คฤหาสน์มืด”
ฮิรุมะ ทาเคโอะ	คนรับใช้ใน “คฤหาสน์มืด”
ชิชิโตะ โยซากุ	คนรับใช้ใน “คฤหาสน์มืด”
โอนิมารุ	คนรับใช้ใน “คฤหาสน์มืด”
ฮาโตะ ชิโนบุ	คนรับใช้ใน “คฤหาสน์มืด”
ชินตะ	ลูกชายของชิโนบุ

*

โมโรอิ ชิซูกะ
ทาดาโนริ

คนรับใช้ใน“คฤหาสน์มืด”
ลูกชายของชิซูกะ

*

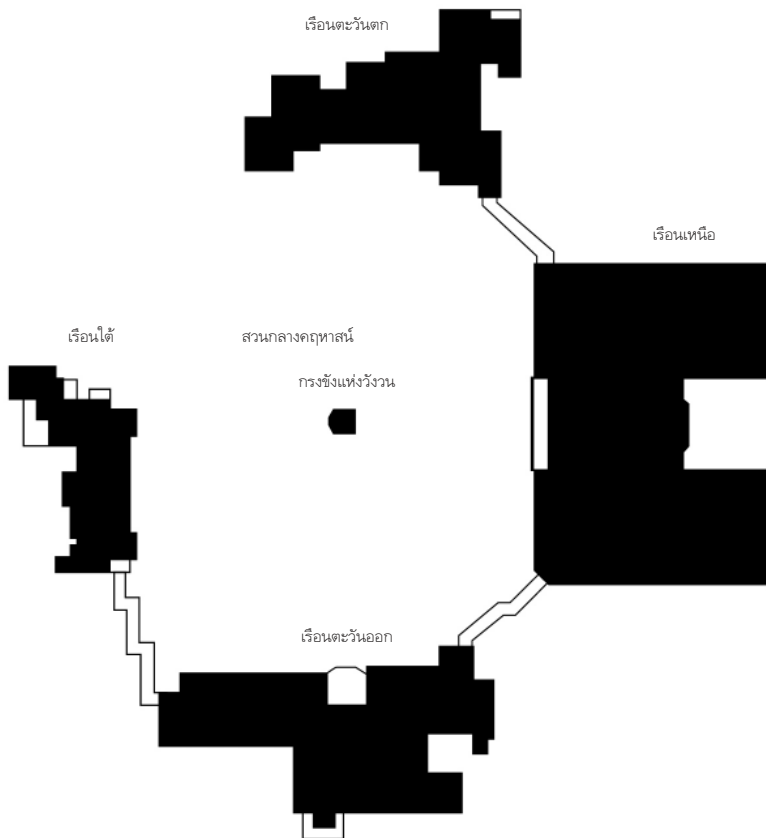
ซูโท ริคิจิ
คายาโกะ
อิซาโอะ
มูรานะ ฮิเดโยะ

หลานของทาคุโงะ
ภรรยาคนที่สองของริคิจิ
ลูกชายของริคิจิกับภรรยาคนก่อน
นายแพทย์ประจำตระกูลอุราโตะ ถูกเรียกว่า“โนกุจิ”

*

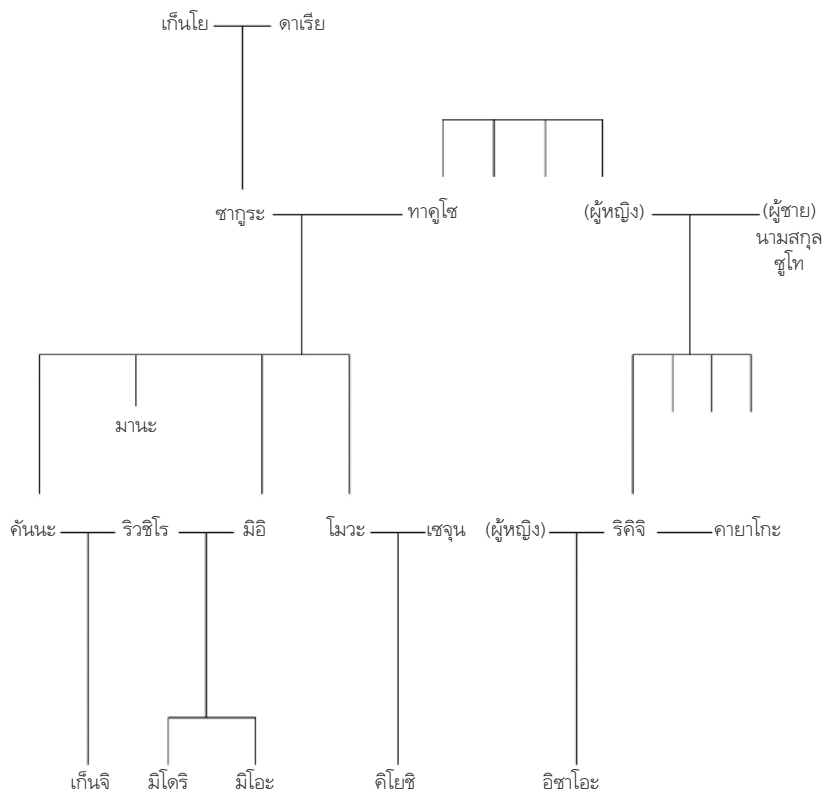
อิจิโร
“ผม”

เด็กชายวัยมัธยมต้น เดินทางออกไปผจญภัยคนเดียว
นักศึกษามหาวิทยาลัย ถูกเรียกว่า“ซูยะ” ได้รับเชิญ
ให้ไปเยือน“คฤหาสน์มืด”

คฤหาสน์ไม้ดี แผนผังภาพรวม

แผนผังตระกูลอุราโตะ

องก์ที่ 2

(ต่อจากเล่มที่แล้ว)

เพลงอุสสเลสลับจาก 3

“ดวงตา สังเกตการณ์” ที่แยกตัวออกจากกันต่างดำรงสู่ห้วงลึกอย่างไรทิศทางขณะยังตกอยู่ในปรากฏการณ์อันชวนคลางแคลงและอยู่เหนือขอบเขตการควบคุม

สิ่งนั้นซึ่งเป็นตัวตนโดยเนื้อแท้ของ “ดวงตาสังเกตการณ์” ยังคงจมอยู่ในความโกลาหลแสนมืดมนและไม่อาจมองเห็นภาพจริงของ “โลก” ที่ดำเนินอยู่ ณ อีกฝั่งของกำแพงกระจกขุนม้า ประสาทสัมผัส สติรับรู้ และห้วงความคิดต่างกระจัดกระจายเป็นชิ้นส่วนแห้ววุ่น บางครั้งสิ่งเหล่านั้นอาจถูกปลุกกระตุ้นด้วยแรงกระแทกกระเทือนของบางสิ่ง ทว่าผลลัพธ์อาจกลับกลายเป็นการขยายขอบเขตแห่งความสับสนและหลงผิดให้บานปลายยิ่งขึ้นประหนึ่งตกลงร้าย...

ความมืดที่แผ่ไพศาลและโอบคลุมทุกสิ่งอยู่นั้นช่างอ่อนละมุน แต่ขณะหนึ่งก็เปี่ยมด้วยความมู่งร้ายแสนเลือดเย็นเช่นเดิม

1

อิจิโรยังคงหวาดหวั่นสั่นกลัวและโดดเดี่ยวอยู่ในซอกหลืบของรัตติกาลซึ่งเดินทางมาเยือนอีกระลอก

ด้านนอกฝนตกไม่ขาดสาย ทั้งยังเป็นฝนห่าใหญ่ ลมกระโชกส่งเสียงตึงคนกรีดร้อง แมกไม้ใบหญ้าส่ายไหวรุนแรง สายฟ้าพาดลงมาพร้อมเสียงคำรามกึกก้อง ความมืดเข้มข้นส่งแรงกดดันคุกคาม...ทุกสรรพสิ่งภายใต้อาณัติของราตรีนี้ต่างหลอกหลอนจิตใจของอิจิโรให้หวาดหวั่นสั่นกลัวไม่หยุด

อิจิโรอยู่ในเรือนพักอาศัยเก่าแห่งหนึ่งซึ่งคว่ำบ้านร้างยังอาจฟังดูดีเกินไป มันเป็นเพียงซากปรักของสิ่งปลูกสร้างที่คล้ายเคยประสบเหตุเพลิงไหม้ในอดีต โดยมีบางส่วนรอดพ้นความเสียหายได้หวุดหวิดและ

ถูกปล่อยทิ้งไว้การดูแล ปราศจากทั้งการซ่อมแซมและรีออดน

ที่นี้เก่าโหมมร้างเกินกว่าจะจินตนาการได้ว่าเคยเป็นห้องอะไรมาก่อน
ผนังแตกร้าว หน้าต่างไม่เหลือกระจกกรุไว้แม้แต่บานเดียว ไม้กระดานทั่วพื้น
เปื่อยผุหลุดเป็นชิ้นๆ และมีน้ำฝนรั่วลงมาจากเพดานซ่อมซ่อมทุกหนแห่ง

บริเวณหนึ่งตรงมุมห้องมืดมิดคือพื้นที่ปลอดภัยจากน้ำฝนรั่ว มีเก้าอี้
และโต๊ะไม้เปราะเปื้อนซึ่งดูจะพร้อมแตกหักได้ทุกเมื่อ อิจิโรนั่งกอดเข้าอกคู้
อยู่บนเก้าอี้ตัวนั้นและต้องมุดหน้าลงระหว่างเขาสองข้างพลางกลั่นหายใจ
ทุกครั้งเมื่อแสงฟ้าแลบสว่างวาบและตามมาด้วยเสียงฟ้าร้องดังกระหึ่ม
เขาไม่ได้รู้สึกหนาว แต่ทุกส่วนของร่างกายสั่นสะท้านต่อเนื่องยาวนาน
ตลอดหลายชั่วโมงที่ผ่านมา

บนโต๊ะมีตะเกียงแบบพับเก็บได้พร้อมเทียนซึ่งจุดไฟส่องสว่างอยู่ด้านใน
สิ่งนี้พอจะช่วยทำให้เขาไม่ต้องเผชิญกับความมืดมิดอย่างคืนที่ผ่านมา ภายใน
กระเป๋ากับที่แขวนอยู่กับผนังเก้าอี้มีขนมปังฝรั่งเศสแท่งหนึ่งที่เขากินไปเกือบ
ครึ่งแล้ว สิ่งนี้ช่วยให้เขารับมือกับความหิวโหยได้พอประมาณ – ทั้งสองอย่าง
คือของที่เด็กชายคนนั้นนำมาให้ เขารู้สึกว่าต้องขอบคุณอีกฝ่ายเป็นอย่างยิ่ง
แต่กระนั้นก็ตาม...

...ทำอย่างไรดี หลังจากนี้เราควรทำอะไร

อิจิโรถอนหายใจอย่างอิดโรยแล้วดูนาฬิกาข้อมือ เลยห้าทุ่มมาแล้ว
อีกไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงก็จะเข้าสู่วันใหม่และกลายเป็นวันที่ 25 ในที่สุด

เขาไม่ได้กลับบ้านตั้งแต่เมื่อวานจนมาถึงวันนี้ แนนอนว่าย่อมไม่ได้ไป
โรงเรียนด้วย พ่อแม่คงเป็นห่วงถึงขั้นร้อนรนกระวนกระวายและอาจเกิดความ
แตกตื่นไปทั่วหมู่บ้านแล้วก็ได้ หากรู้แบบนี้เขาน่าจะบอกจุดหมายปลายทาง
ไว้กับใครสักคนก่อนออกเดินทางเสียก็ดี...

อิจิโรนึกย้อนกลับไป

เมื่อคืนเขานอนอยู่บนกระบะของรถจี๊ปที่จอดอยู่ในลานเรียบริมทะเลสาบ
จนถึงเช้า...และรู้สึกตัวตื่นเมื่อราวสิบโมงครึ่ง ตอนนั้นเขาคงเหนื่อยล้าหาส
ทั้งร่างกายและจิตใจ พอได้เข้าสู่ภาวะหลับลึกแล้วก็หลับใหลต่อเนื่องยาวนาน
โดยไม่มีแม้แต่ฝันร้ายมารบกวน

สิ่งที่เขารับรู้ได้ทันทีหลังลืมหาดตื้นคือเสียงฝนเม็ดเล็กที่ตกกระทบฝ่าใบของกระบระถ รวมถึงอาการคอแห้งและหิวโซ เขามองไปรอบๆ ด้วยดวงตาสลึมสลือ เมื่อตระหนักได้ว่าที่นี่คือที่ไหน และตัวเองกำลังตกอยู่ในสถานการณ์แบบใด ความกลัดกลุ้มและหวาดกลัวเช่นเดียวกับเมื่อคืนก็ปะทุขึ้นอย่างรุนแรงจนลืมหาดคอแห้งและหิวโซไปจนหมด

ยามเข้ามาเยือน ฝนเริ่มโปรยปรายอยู่นอกกระบระถ แต่ถึงอย่างไรสถานการณ์ของเขาก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง

ฝนยังตกไม่แรงเท่าไร เขาสะพายกระเป่าเป้ คลุมอุ้งของเสื้อกันลมทับหมวกเบสบอลแล้วลงจากกระบระถด้วยท่าทางหวาดหวั่น ท้องฟ้าเต็มไปด้วยเมฆอึมครึม แต่อย่างน้อยก็ยังสว่าง ตอนนี้อย่างไรก็ยืนยันดีกว่าการได้รับรู้ว่าตนอยู่ท่ามกลางแสงสว่างของยามกลางวัน

เขาแหงนหน้าขึ้นฟ้าแล้วอ้าปากกว้าง เต็มความชุ่มชื้นให้ลำคอด้วยหยาดฝนที่ตกพรา แต่แล้วความหิวโหยก็หวนกลับมา ต้องหาอะไรกิน... เขาคิดแล้วพลันนึกถึงบ้านสี่ดำที่สร้างจากหินหลังนั้นซึ่งตั้งอยู่ข้างสะพานทำน้ำถาลองเข้าไปคันดูก็น่าจะเจอของกินอะไรสักอย่าง - ทว่า

ภาพเหตุการณ์เมื่อเย็นวานฉายวาบขึ้นในหัวอย่างแจ่มชัดสมจริงโดยไม่อาจหลีกเลี่ยง ภาพนั้นที่เขาเห็น -

เขาแอบมองเข้าไปในตัวบ้านผ่านรอยต่อตรงกลางของบานเกล็ดไม้สองฝั่งและพบว่ามีชายรูปลักษณะพิกลพิการคนหนึ่งกำลังลับมิดพลางเสยะยืมชวนชนลุกด้วยใบหน้าซีดเซียวเหมือนป่วยไข้ ทันใดนั้นก็เกิดแผ่นดินไหวเป็นครั้งที่สอง

ผนังและเพดานพังถล่ม เครื่องเรือนล้มระเนระนาด...ชายคนนั้นถูกทับอยู่ใต้ชั้นวางของขนาดใหญ่ท่ามกลางเศษกระຈກและซากปรักหักพังที่กระจายเกลื่อนกลาด ได้แต่ร้องโหยหวนเหมือนสัตว์ป่าคำรามด้วยสีหน้าแววตาชวนพรันพรึง ขณะที่ทั้งใบหน้าอาบด้วยเลือดสดแดงฉาน...

ตอนนี้หมอนั้นจะเป็นอย่างไรบ้างนะ

อิจิโรคิดว่าชายคนนั้นคงบาดเจ็บสาหัส แต่เขาไม่กล้าหาญพอจะยื่นมือเข้าช่วยเหลือ ทั้งยังหวาดกลัวจนต้องวิ่งหนีไป - หลังจากนั้นหมอนั้น

เป็นอย่างไรต่อ ยังถูกทับใต้ชั้นวางของเหมือนเดิมหรือเปล่า อยายบอกนะว่า
ออกไปไหนไม่ได้แล้วสิ้นใจตายอยู่ตรงนั้น...

ความรู้สึกผิดบาปก่อตัวขึ้น ทว่าความหวาดกลัวก็ยังไม่จางหาย...
ห้วงอารมณ์ต่างๆ ผสมปนเปกันขณะที่อิจิโรเดินฝ่าฝนมุ่งหน้าไปยังสะพาน
ทำน้ำริมฝั่งทะเลสาบ

ตอนนั้นเองที่อิจิโรได้เห็นเกาะเล็กๆ ในทะเลสาบเป็นครั้งแรก เขา
พอดูออกว่ามีกำแพงหินเรียงสูงลิ่วเหมือนกำแพงปราสาทล้อมรอบเกาะเอาไว้
และมีโครงร่างดำมืดของคฤหาสน์ปรากฏให้เห็นเป็นบางส่วนอยู่หลังกำแพง

นั่นคือ -

อิจิโรผวาเสือกในทันที

นั่นคือคฤหาสน์มืด...

ประตูทางเข้าของบ้านริมทะเลสาบหลังนั้นถูกเปิดทิ้งไว้ครึ่งหนึ่ง
เขากลั้นใจก้าวเท้าเข้าไป เดินตรงสู่ด้านในจนถึงห้องที่ชายคนนั้นนอนอยู่
บนพื้น ผนังและเพดานส่วนหนึ่งพังถล่มลงมา ซากปรักหักพังและเศษกระจก
กระจายเกลื่อนกลาดในสภาพเดียวกับเมื่อวาน แต่ว่า -

อิจิโรตกใจจนผล็อยหลับ

ไม่มีใครอยู่ ชายคนนั้นหายไปจากใต้ชั้นวางของที่ล้มลงมา

ไม่น่าเชื่อว่าจะหนีออกไปได้เอง หรือมีคนมาช่วยพาออกไปกันนะ

ความรู้สึกผิดบาปทุเลาลงระดับหนึ่ง แต่ความหวาดกลัวกลับขยาย
ใหญ่ขึ้นแทน

หมอนั่นอาจยังอยู่แถวนี้ก็ได้ หรือไม่ก็อาจเป็นใครคนอื่น หากเขาถูก
เจตตัวก็ไม่ว่าจะต้องเผชิญชะตากรรมแบบไหน

- อย่าได้เข้าไปใกล้คฤหาสน์นั้น

เขานึกถึงคำพูดของย่าอีกครั้ง

- มีสิ่งชั่วร้ายสิงสู่อยู่ในนั้น

อิจิโรหันมองรอบกายด้วยความตื่นตระหนก แล้วเขาก็สังเกตเห็น
โทรศัพท์บนแท่นวางที่ตั้งอยู่ข้างทางเข้าห้อง

เขารีบพุ่งไปคว้าหูโทรศัพท์ขึ้นมา ในที่สุดก็มีหนทางติดต่อกับที่บ้าน

ได้แล้ว สามารถขอความช่วยเหลือได้แล้ว

แต่เมื่อยกหูโทรศัพท์แนบกับหูตัวเองก็ได้ยินเพียงเสียงรบกวนนำว่าคาญเขาลองหมุนเป็นตัวเลข แต่เสียงนั้นไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ติดต่อใครไม่ได้ อาจเป็นเพราะตัวเครื่องโทรศัพท์ชำรุด หรือไม่ก็เกิดปัญหาบางอย่างกับสายโทรศัพท์

อิจิโร่ยังไม่ยอมแพ้ เขาวางหูโทรศัพท์แล้วยกขึ้นมาก่อนหมุนเป็นตัวเลขดูอีกรอบ แต่ผลลัพธ์ก็ยิ่งเหมือนเดิม

ขณะนั้นแว่เสียงครวญครางมาจากที่ใดสักแห่ง อิจิโร่ยกมือทาบอกกอดหัวใจไว้แน่น

เสียงนั้นดังอยู่ไม่ไกล เป็นเสียงครวญครางของใครบางคนที่กำลังดูทุกข์ทรมานไม่น้อย

อิจิโร่พยายามหักห้ามความรู้สึกที่อยากจะเผ่นออกไปให้เร็วที่สุด เขาเดินไปดูตลาดเลาห้องข้างๆ ตรงนั้นคือห้องนอน ลึกเข้าไปด้านในมีเตียงตั้งอยู่ริมหน้าต่าง แสงสว่างจากภายนอกส่องผ่านช่องของบานเกล็ดไม้เข้ามา และ –

เจ้าของเสียงร้องครวญครางนอนอยู่บนพื้นปูไม้กระดานสีดำบริเวณหน้าต่างนอน

ร่างในชุดสีเทาเข้มตรงหน้าคือชายที่เขาเห็นเมื่อวานตอนเย็นแน่นอน ชายคนนั้นนอนตะแคงให้แผ่นหลังโง่งงมีโมโนกูดขนาดใหญ่หันออกด้านข้าง พลังขดตัวเอามือกุมท้องไว้ ขณะเดียวกันก็เปล่งเสียงครางแผ่วต่ำดังอ้อออย่างทรมานทราญ

หรือว่าจะตะเกียกตะกายคลานออกจากใต้ชั้นวางของจนมาถึงตรงนี้ แต่สุดท้ายก็ไม่เหลือแรงอีกต่อไป ชายตรงหน้าเขาอาจอยู่ในภาวะสติเลือนรางเจียนวูบหลับมาตลอดก็ได้ อาการบาดเจ็บนั้นสาหัสแค่ไหนกันนะ

อิจิโร่ลั่นเลที่จะส่งเสียงเรียก เมื่อวานเขาลอบมองเข้ามาจากหน้าต่างและเห็นใบหน้าส่ายยิ้มชวนสยองของชายคนนี้... ความหวาดกลัวสุดขีดที่สัมผัสได้ในตอนนั้นเริ่มหวนกลับมาและทำให้คอหอยของเขาตีบเกร็ง

“อะ...เอ่อ”

เขาพยายามเค้นเสียงออกมาจนได้

“คือ...”

จับพลันร่างของชายตรงหน้าก็กระตุกดังอย่างแรง

อิจิโรก็ร้องด้วยเสียงแหบแห้งก่อนแผ่นปาราบออกไปทันที

เขาพุ่งธนูออกจากตัวบ้านแล้ววิ่งตรงไปยังสะพานทำน้ำ มีเรือลำหนึ่ง
ผูกอยู่ตรงนั้น เป็นเรือติดเครื่องยนต์ขนาดเล็ก

หรือว่าเขาควรขึ้นเรือลำนี้แล่นไปที่เกาะแล้วขอความช่วยเหลือจาก
คนที่อาศัยอยู่ในเกาะหายน...

แน่นอนว่าเขาไม่เคยขับเรือติดเครื่องยนต์มาก่อน แต่หากมีไม้พาย
สักเล่มก็คงพอทำอะไรได้บ้าง เขาคิดแล้วหันกลับไปทางบ้านหลังเดิม -
ทันใดนั้น

เมื่อเห็นร่างสีเทาเดินโงนเงนออกมาจากเงาทึบของตัวบ้าน อิจิโร
ก็ร้องด้วยเสียงแหบแห้งอีกครั้ง-โธ่ หมอนั่นนี่นา หมอนั่นไล่ตามมาแล้ว
มันไล่ตามเรามาแล้ว!

เขาวิ่งหนีหัวซุกหัวซุนอีกครั้ง สับขาจำอ้าวไปบนเส้นทางเล็กๆ เลียบ
ทะเลสาบด้วยฝีเท้าชวนเซจวนคะมาโดยที่เนื้อตัวเปียกปอนไปด้วยน้ำฝน

เขาวิ่งต่อไปอีกพักหนึ่งก่อนเหลียวกลับไปมองด้านหลัง ไม่เห็นร่างของ
ชายคนนั้นแล้ว

...ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร

เขาพยายามกล่อมตัวเองอย่างถึงที่สุด

หมอนั่นบาดเจ็บอยู่ วิ่งไม่ไหวหรอก ไม่เป็นไรแล้ว ไม่เป็นไร...

อิจิโรมองไปทางเกาะที่ลอยเด่นอยู่เหนือทะเลสาบพลางหายใจเข้าออก
ช้าๆ ให้ความเหนื่อยหอบทุเลาลง ขณะนั้นเขาเพิ่งสังเกตเห็นบางอย่าง

ในทะเลสาบ...สีของน้ำดูผิดปกติ มันไม่ใช่ทั้งสีฟ้า สีเขียว หรือสีเทา
แต่เป็นสีออกแดงพิกล ผิวน้ำทะเลสาบเจือด้วยสีน้ำตาลแดงเสมือนมีสีวาดรูป
ปริมาณมากไหลลงไป

ทะเลสาบเป็นสีนี้มาแต่เดิมแล้วหรือเปล่า หรือจะมีเหตุบางอย่างทำให้
มันเปลี่ยนสี (...สีนี้) เป็นแบบนี้

เขาฉุกคิดขึ้นได้ว่าหากเดินเลาะแนวทะเลสาบไปเรื่อยๆ ก็อาจเจอ

เรือลำอื่นจอดอยู่ตรงจุดไหนสักแห่ง หรือว่าบางที...ใช่แล้ว อาจมีเส้นทางอื่นที่ใช้เส้นทางพื้นดินถล่มตรงนั้นกลับไปสู่หมู่บ้านได้ ถ้าหามันเจอละก็...

ขณะนั้นในอากาศเกิดแรงสั่นสะเทือนที่แปลกแยกจากสิ่งรอบข้างแทรกเข้ามาในเสียงฝนซึ่งตกอย่างต่อเนื่องและเสียงซัดซ่าของผิวน้ำทะเลสาบ มันคือเสียงเครื่องยนต์ควากระหึม

อิจิโระสะดุ้งโหยงและรีบมองไปทางสะพานท่าน้ำ เสียงนั้นคือ...เรือลำเมื่อครู่หรือ

เขาเห็นลำเรือเริ่มเคลื่อนห่างออกไปจากสะพานท่าน้ำ ชายคนนั้นประจำอยู่ตำแหน่งคนขับ

แวบแรกเขานึกว่าชายคนนั้นตั้งใจขับเรือไล่ตามมา แต่ก็รู้ในทันทีว่าไม่ใช่ เรือกำลังมุ่งตรงไปทางเกาะ

มันแล่นฉิวเหนือผิวน้ำทะเลสาบสีน้ำตาลแดง (สีแดงนี้...) เสียงเครื่องยนต์แผดดังกว่าเดิม เรือเร่งความเร็วขึ้นทันตา พุ่งตรงไปยังเป้าหมายที่ปรากฏเป็นรูปเงาดำทึบของเกาะกลางน้ำ อิจิโระยืนตัวแข็งอยู่ริมฝั่งทะเลสาบเฝ้ามองภาพตรงหน้าด้วยความตะลึงพรึงเพริด

จากนั้นเหตุการณ์เลวร้ายไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น เรือที่พุ่งตรงเหนือผิวน้ำทะเลสาบด้วยความเร็วสูงอัดกระแทกเข้ากับริมฝั่งของเกาะที่ห้อมล้อมด้วยกำแพงหินอย่างเต็มรักโดยไม่ชะลอความเร็วหรือหักเปลี่ยนทิศทางใดๆ

ทัศนียภาพอันพราวไปด้วยเมฆฝนเกิดความสั่นสะเทือนจากเสียงที่ดังสนั่นหวั่นไหวประหนึ่งระเบิดทำลายล้าง เพียงไม่กี่วินาทีจากนั้น เรือก็หายวับไปจากทัศนวิสัยของอิจิโระ เขาค่ายจะเห็นเศษชิ้นส่วนสีดำลอยกระจัดในอากาศ แต่ไม่รู้ว่ายานที่อยู่บนเรือมีชะตากรรมอย่างไร

นั่นคือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตอนสิบเอ็ดโมงครึ่ง

2

หลังจากนั้น – หลังจากได้เป็นประจักษ์พยานในวินาทีที่เกิดอุบัติเหตุเรือพุ่งชนเกาะ...

อิจิโรก็ย้อนกลับไปขณะยังนั่งกอดเขาอยู่บนเก้าอี้

...เขารู้สึกว่าฝนเริ่มตกแรงขึ้นทุกที ความหวาดกลัวสุดขีดที่เกิดขึ้นจนถึงเมื่อครู่ค่อยๆ หูลางตามลำดับระหว่างที่เดินอยู่เพียงลำพังบนเส้นทางเล็กๆ รอบทะเลสาบ เขาไม่ต้องกังวลอีกต่อไปว่าชายคนนั้นจะไล่ตามมา และไม่จำเป็นต้องเกรงกลัวชายคนนั้นอีกแล้ว – อย่างไรก็ตาม สถานการณ์โดยรวมที่อิจิโรเผชิญอยู่ก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง

ขาของเขาหนักอึ้ง ไหล่และแขนก็หนักอึ้งเช่นกัน เหนือสิ่งอื่นใดคือความทวิโหย แต่เขาไม่อาจทำใจย้อนกลับไปที่บ้านหลังนั้นเพื่อหาของกินอีกแล้ว

อิจิโรลากลังขารเดินต่อไปอีกราวหนึ่งชั่วโมงจนกระทั่งอ้อมมาถึงบริเวณที่ตรงกับด้านหลังของเกาะพอดิ ตอนนั้นเองที่เขาเจอสะพานซึ่งเชื่อมจากริมทะเลสาบฝั่งนี้ไปถึงตัวเกาะ

น้ำในทะเลสาบกระเพื่อมปั่นป่วนด้วยแรงลมฝนและมีสีน้ำเงินแกมเทา มีดทึบ แปลว่าผิวน้ำสีน้ำตาลแดงตรงฝั่งที่มีสะพานทำน้ำอาจเกิดจากปรากฏการณ์พิเศษบางอย่าง เขาคิดเช่นนั้น

ระยะทางจากเกาะมาถึงริมทะเลสาบฝั่งนี้สั้นกว่าบริเวณที่เขาอยู่ในตอนแรกอย่างเห็นได้ชัด ประเมินดูแล้วอย่างมากที่สุดน่าจะห่างกันราวหนึ่งถึงสองร้อยเมตร ระหว่างสองฝั่งที่มีระยะห่างลดลงกว่าเดิมนั้นถูกเชื่อมด้วยสะพานรูปร่างไม่คุ้นตา ไม่ใช่ทั้งสะพานแขวน สะพานแบบคาน หรือแม้แต่สะพานโค้ง...อิจิโรเพิ่งเคยเห็นสะพานแบบนี้เป็นครั้งแรก

อันตราย ห้ามเดินข้ามสะพาน

มีป้ายไม้ปักอยู่หน้าสะพานและเขียนข้อความเตือนด้วยตัวอักษรเหลี่ยมๆ สีแดงเช่นเดียวกับป้ายที่เขาพบระหว่างทางเมื่อวานก่อนเดินมาถึงทะเลสาบ ซึ่งเป็นป้ายที่ระบุว่าหลังจากนี้จะเข้าสู่พื้นที่ส่วนบุคคลของตระกูลอุราโตะ

ทำอย่างไรดี – อิจิโรตัดสินใจไม่ถูก

ดูเหมือนตัวสะพานจะอยู่บนผิวน้ำทะเลสาบโดยตรง เรียกว่า“สะพานลอยน้ำ”หรือเปล่านั้น เป็นการนำหุ่นรูปร่างเหมือนแพมาเชื่อมต่อกันหลายๆ ลูก แล้ววางลงบนผิวน้ำ โดยปูแผ่นไม้กระดานทับลงไปเพื่อทำเป็นสะพาน

สะพานนั้นถูกฝนสาดปะทะและสายไหวตามแรงลม ทั้งยังกระเพื่อมขึ้นลงอยู่บนระลอกคลื่นของทะเลสาบ การเคลื่อนไหวของมันเผยให้เห็นความไม่มั่นคงอย่างยิ่ง พื้นที่ของสะพานกว้างประมาณรถเข็นพ่วงได้ และมีเชือกซึ่งเป็นราวจับทั้งสองฝั่ง แต่คงถูกประเมินว่า“อันตราย” เพราะเก่าโหมกเกินจะใช้งานแล้ว หมายความว่าหากถึงต้นข้ามสะพานนี้ไปก็อาจต้องเผชิญความเสี่ยงที่สะพานจะขาดเสียหายอย่างนั้นหรือ

หลังจากลี้ภัยอยู่พักใหญ่ อิจิโรก็ฝ่าฝืนคำเตือนบนป้ายด้วยการก้าวขาเหยียบลงไปบนสะพาน เขาตัวเล็กและน้ำหนักเบา หากเดินข้ามด้วยความระมัดระวังก็คงปลอดภัย – อิจิโรคิดเช่นนั้น หรือถ้าโชคร้ายตกลงไปในทะเลสาบจริงๆ เขาก็ยังมั่นใจว่าพอจะว่ายน้ำเอาตัวรอดได้

การเดินทางเวียนรอบทะเลสาบต่อไปไม่มีทางช่วยให้อะไรดีขึ้น หากเดินเข้าป่าก็มีแต่จะหลงอยู่ในนั้น ดูท่าแล้วคงไม่มีเส้นทางเสี่ยงพื้นที่ดินถล่มอย่างที่หวังไว้ในตอนแรก หรือต่อให้มียากจะหาพบ เขารับรู้ได้โดยแน่ชัดว่าหาฝนและกระแสลมรุนแรงขึ้นทุกที และมีลางสังหรณ์ว่าจะได้ยินเสียงฟ้าร้องแผดดังมาจากที่ไกลๆ ในอีกไม่ช้า

เขาตัดสินใจแน่วแน่ว่าก่อนอื่นต้องข้ามไปที่เกาะให้ได้

แม้ไม่รู้ว่ามีคนอาศัยอยู่ในคฤหาสน์เป็นอย่างไร แต่อย่างน้อยก็ดีกว่าการรอจนเร่ไร้จุดหมายต่อไปเรื่อยๆ แบบนี้ ฉะนั้นแล้ว...

เวลากำลังจะล่วงผ่านบ่ายโมง ลมแรงกรีดเสียงคำรามต่อเนื่องขณะโหมพัดเต็มกำลัง ราวกับจะส่งแรงผลักดันที่แผ่นหลังของเขา

อิจิโรจัดทำทางสะพานกระเปาะเปื้อให้มั่นคง คลุมฮู้ดของเสื้อกันลมเสียใหม่แล้วเริ่มเดินข้ามสะพานด้วยความหวาดระแวงทุกย่างก้าว

สะพานที่ลอยตัวอยู่บนทะเลสาบคลอนแคลนงอนแง่นยิ่งกว่าที่เขาเตรียมใจไว้ พื้นสะพานและราวจับที่ทำด้วยเชือกต่างเปื่อยโหมจนแทบหมดสภาพ ทั้งยังเปียกฝนจนลื่นมาก ทุกครั้งที่เขาก้าวขาจะมีเสียงไม้ลั่น

ดังเปรี๊ยะจนรู้สึกว่าการกำลังจะทะลุแผ่นไม้ผุ ๆ ลงไปในอีกไม่ช้า โช้ที่ยึด “ทუნ” ไว้ด้วยกันมีสนิมเกรอะกรังและส่งเสียงเอี้ยดอาตบาดตูไม่หยุดหย่อน

อิจิโรคิดจะตัดใจถอยกลับหลายต่อหลายครั้ง แต่อีกนิดเดียว อีกนิดเดียวเท่านั้น...เขาต้องคำปลุกใจพลางย่างเท้าเดินหน้าไปก้าวต่อก้าว

เมื่อเหลืออีกเพียงราว ๆ สิบเมตร เขาก็กลั้นใจออกวิ่งสุดแรงโดยหวังให้พ้นจากสะพานในคราวเดียว - นั่นอาจเป็นการตัดสินใจที่ไม่ดีนัก

ระหว่างทางเขาได้ยินเสียงวัตถุแข็ง ๆ แตกเปรี๊ยะดังติดกันหลายครั้ง คล้ายจะเป็นเสียงโซ่ขาด สะพานทั้งสะพานส่ายโยกหนักหน่วงยิ่งกว่าที่ผ่านมา และส่งเสียงผิ่ววิ๊วชวนให้สังหรณ์ใจไม่ดี แผ่นไม้ไต่ฝาท้าบางแผ่นเริ่มแยกออกจากกันจนทำให้เขาเกือบล้มหลายครั้ง ไม่น่าเชื่อว่าริมฝั่งที่เห็นอยู่แค่เอื้อม กลับให้ความรู้สึกไกลห่างขนาดนี้...

คงบอกได้เพียงว่าเป็นโชคดีย่างยิ่งที่อิจิโรวิ่งพ้นสะพานมาได้หวุดหวิด เขาขึ้นถึงบนฝั่งด้วยความทุลักทุเลจนแทบล้มกลิ้ง ทันใดนั้นเอง -

สะพานทั้งสะพานเบี่ยงตัวโยไปด้านข้างอย่างมาก ก่อนขาดออกจากกัน พร้อมเสียงแห่งความพังพินาศที่รุนแรงและเด่นชัด

เมื่อจุดหนึ่งเกิดความเสียหายขึ้นแล้ว จุดอื่นก็พร้อมใจเกิดตามในไม่ช้า ส่วนประกอบต่าง ๆ ของสะพานที่เชื่อมกันอยู่เริ่มแยกออก ขณะที่เสียงไม้ปริแตกและเสียงโซ่ขาดยังดังอย่างต่อเนื่อง ตัวสะพานส่วนที่ยื่นมาจาก ริมทะเลสาบฝั่งตรงข้ามก็ค่อย ๆ ลอยห่างออกไปโดยบิดตัวคดเคี้ยวเหมือน งูยักษ์ที่เลื้อยอยู่ในน้ำ ไม่กระดานของพื้นสะพานที่แยกตัวออกจากกัน และบรรดา “ทუნ” ทั้งหลายเหล่านั้นต่างลอยกระจัดกระจายอยู่บนผิวน้ำ

อิจิโรอาจประสบความสำเร็จในการขึ้นฝั่งมาyingเกาะ แต่ขณะเดียวกัน เขาก็กลายเป็นมนุษย์คนสุดท้ายบนโลกที่ได้ข้ามสะพานลอยน้ำแห่งนี้

บริเวณใกล้กับสะพานมีสะพานทำน้ำขนาดเล็กย้อมสร้างเอาไว้ แต่ไม่เห็นเรือจอดอยู่แม้แต่ลำเดียว มีเพียงสิ่งที่ดูคล้ายเศษซากมอดไหม้ของ สิ่งปลูกสร้างบางอย่างปรากฏเด่นดำเป็นถ้ำถ้ำอยู่ตรงเชิงสะพานทำน้ำ หรือว่าแต่เดิมจะมีเรือเก็บบริเวณตรงนี้

บันไดหินทอดตัวยาวเหยียดจากริมฝั่งขึ้นสู่ด้านบนด้วยความลาดชัน

ไม่มากนัก อิจิโรหันกลับไปมองซากสะพานเหล็กและเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจับผู้ตลิ่งชันที่หลุดจากศีรษะโดยไม่รู้ตัวให้กลับมาคลุกอยู่บนหมวกเบสบอลอีกครั้งแล้วมัดเชือกอย่างแน่นหนา จากนั้นจึงเดินขึ้นบันไดหินไป

ด้านบนสุดของบันไดมีประตูใหญ่สีดำที่ดูเข้มขลัง ดูเหมือนมันจะถูกลั่นดาลไว้จากด้านใน เพราะออกแรงผลักเท่าไรก็ไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่น้อย แต่ยังไม่คิดที่เขาพบว่าประตูไม้ด้านข้างซึ่งทำไว้เป็นทางเข้าออกเฉพาะกิจนั้นเปิดออกได้โดยง่าย

เขาเดินผ่านประตูไม้เข้าไปและพบกับสวนกว้างใหญ่ที่กรกริมไปด้วยต้นไม้ใบหญ้าสารพัดชนิด สิ่งแรกที่สะดุดตาคือทางซ้ายมือของเขา – ตรงนั้นมีอาคารเก่าโทรมซึ่งถูกสร้างเป็นแนวขนานกับกำแพงหินเรียงที่ล้อมรอบตัวเกาะ นั่นคือบ้านร้างที่มีเถาวัลย์และไม้เลื้อยเกาะเกี่ยวปกคลุมทั่วทั้งหลัง อีกทั้งยังล้อมโอบมรดกร้างราวกับใกล้เปื่อยสลายเต็มที

อิจิโรรีบวิ่งเข้าไปในบ้านหลังนั้นด้วยใจคิดว่าอย่างน้อยก็ขอหนีให้พ้นจากลมฝนระลอกนี้ก่อน

3

อิจิโรนึกย้อนกลับไปที่

ตอนที่เขาพบเห็นอาคารและวิ่งเข้ามา ฝนยังไม่ตกหนักขนาดนี้ และน้ำฝนก็ไม่ได้รั่วจากเพดานมากนัก ตอนนั้นเขาถอดเสื้อกันลมเปียกโชกออกและหยิบผ้าขนหนูจากกระเป๋าเพื่อเช็ดหน้าเช็ดมือ...ในที่สุดก็รู้สึกว่ามีจิตใจเริ่มกลับมาอยู่กับเนื้อกับตัวบ้างเล็กน้อย แต่แล้ว –

“ใครเธอ”

เสียงนั้นดังมาจากทางเข้าอาคาร

“ใครเธอ”

เขาขว้างหินไปทางต้นเสียง ใครบางคนยืนถือร่มสีเหลืองมองเข้ามา และนั่นคือการพบกันครั้งแรกระหว่างอิจิโรกับเด็กชายคนนั้น – เด็กชายที่บอกว่าตนชื่อ “ชินตะ”

“ใครเธอ”

คำถามเดิมดังขึ้นอีกรอบ เด็กชายเจ้าของเสียงหุบร่มวางไว้นอกอาคาร แล้วย่องเข้ามาด้านในอย่างหวาดๆ เขาตัดผมสั้นเกรียนและสวมกางเกงขาสั้น สีนํ้าตาลกับเสื้อเชิ้ตแขนสั้นสีนํ้าเงิน

“อะ...ฉันชื่ออิจิโร่”

อิจิโร่ตอบกลับไป เท่าที่สังเกตดู อีกฝ่ายน่าจะอายุน้อยกว่าเขา ห้าถึงหกปี และดูเหมือนจะตกใจที่รู้ว่าเขาอยู่ในนี้

“ฉันมาจากหมู่บ้าน I** นะ พอดีว่า...”

“หมู่บ้าน I**...”

เด็กชายคนนั้นเอียงคองงง

“คุณ...อิจิโร่เธอ”

“ใช่แล้ว - นายอยู่ที่คฤหาสน์นี้ใช่ไหม”

“ผม ชินตะ”

“ชินตะ นั่นชื่อนายเธอ”

“คุณแม่ ชิโนบุ”

“ชิโนบุ...”

หากเด็กคนนี้อายุน้อยกว่าเขาห้าปีก็เท่ากับแปดขวบ แต่อย่างไรก็รู้สึกว่ คำพูดฟังดูกระต่อนกระแท่นผิดปกติ ปฏิกริยาตอบสนองก็คล้ายจะเชื่องช้า บางทีอาจมีภาวะบกพร่องทางสติปัญญาชนิดหนอยก็เป็นได้

“นายอยู่ที่คฤหาสน์นี้สินะ”

อิจิโร่ถามคำถามเดิมอีกครั้ง ชินตะเอียงคองงงเล็กน้อย

“ผม คฤหาสน์...”

เด็กชายเงียบไปจึ่งหะหนึ่งแล้วเอียงคองนิดๆ อีกครั้งก่อนพูดต่อ

“คุณแม่ ทำงาน”

แม่ทำงานในคฤหาสน์หรือ แปลว่าเป็นลูกคนรับใช้ที่อาศัยอยู่ที่นั่นสินะ

“ตรงนี้คืออะไรเธอ”

อิจิโร่ถามเด็กชาย

“อาคารนี้เอาไว้ทำอะไร”

“ที่นี่...ของผม”

ชินตะตอบแค่นั้นแล้วเริ่มอีกอัก

“...ของผม”

“นี่คือห้องของนายหรือ”

“...ของผม”

อิจิโรวาดตามองรอบข้างให้ตึกอีกครั้งหนึ่ง ไม่ว่ามองในแง่ไหนก็เป็นแค่บ้านร้างที่พังทลายโทรมเท่านั้น จะเป็นห้องของเด็กชายคนนี้ได้อย่างไร – หรือว่า

หรือว่ามันจะเป็นอะไรบางอย่างที่คล้ายกับ “ฐานทัพลับ” เขาฉุกคิดเรื่องนั้นขึ้นได้ อาคารนี้คือสถานที่ลับเฉพาะซึ่งเด็กชายแอบเข้ามาเล่นสนุกเป็นประจำโดยไม่มีผู้ใหญ่คนใดล่วงรู้

“คนในคฤหาสน์ดูหรือเปล่า”

อิจิโรถามด้วยความต้องการคำตอบอย่างย่ง ชินตะยังคงเอียงคอทำหน้างุนงง ตอบอะไรไม่ถูกอยู่พักหนึ่ง

“นายท่าน น่ากลัว”

เด็กชายตอบเช่นนั้นแล้วก้มมองพื้น

“น่ากลัว...งั้นหรือ”

– มีสิ่งชั่วร้ายสิงสู่อยู่ในนั้น

อิจิโรนึกถึงคำพูดของย่าขึ้นมาอีกหน แล้วความวิตกกังวลรวมถึงความตื่นตระหนกก็แผ่อณาเขตไปทั่วจิตใจ

“อย่างที่นี่ก็ไฉไล”

หรือว่าควรซ่อนตัวอยู่ที่นี้เพื่อดูลาดเลาไปก่อน อิจิโรคิด

แม้เด็กชายที่อยู่ตรงหน้าจะไม่มีพิษมีภัย แต่หากคนอื่น ๆ ในคฤหาสน์เป็นพวกน่าเกลียดน่ากลัวเหมือนผู้ชายในบ้านริมทะเลสาบล่ะจะทำอย่างไร ความลึกลับสับสนในใจเขาพองขยายขึ้นฉับพลันเหมือนเพิ่งรู้ตัวทั้งที่ล่วงเลยมาถึงจุดนี้แล้ว มิหนำซ้ำยังรู้สึกผิดที่ไม่เพียงถือวิสาสะล่วงล้ำเข้ามาในพื้นที่ส่วนบุคคล แต่ยังทำให้สะพานข้ามทะเลสาบเสียหายไม่มีขึ้นดี กระทั่งเรื่องอุบัติเหตุของเรือลำนั้นก็เชื่อว่าเขาจะพูดได้เต็มปากว่าตนไม่มีส่วนต้องรับผิดชอบใดๆ เลย เขาคრุ่นคิดวนไปเวียนมาด้วยความมกลัดกลุ้ม ทว่าขณะเดียวกัน –

“หิวข้าวจัง”

อิจิโรไม่อาจต้านทานความต้องการพื้นฐานของร่างกายที่เกิดขึ้นตอนนี้ได้

“ที่นี่มีอะไรให้กินบ้างมัย”

เขาพูดแล้วมองไปทางชินตะ

“หิว...ข้าวเหรอ”

เด็กชายถามกลับด้วยแววตาแปลกใจ – และในจังหวะนั้น

“ชินตะ”

ใครบางคนตะโกนเข้ามาจากนอกอาคาร อิจิโรสะดุ้งเหือกจนแทบกระโดดตัวลอย

“อยู่ในนั้นเหรอ ชินตะ”

นั่นคือเสียงของผู้ชาย น้ำเสียงฟังดูคล้ายกำลังโมโหมาก

ชินตะหันกลับไปข้างหลังพลางทำหน้าตาตื่นอย่างเห็นได้ชัด อิจิโรกตเสียงต่ำกระซิบถาม

“ใครนะ ใครมาเหรอ”

ชินตะไม่ตอบอะไร เพียงทำท่าจะเดินไปนอกอาคารอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ อิจิโรรีบพูดขึ้นว่า “เดี๋ยว” แล้ววิ่งไปไกลก่อนส่งเสียง “ชู” พร้อมกับยกนิ้วชี้แตะริมฝีปาก

“เรื่องที่ฉันอยู่ที่นี่ ช่วยเก็บเป็นความลับด้วยนะ ถ้าถูกใครเจอเข้าละก็แย่แน่ ๆ ขอร้องละ”

ชินตะพยักหน้าตอบอย่างคลุมเครือ จากนั้นก็ชะเง้อมองด้านนอกโดยที่ลำตัวครึ่งหนึ่งโผล่พ้นทางเข้าอาคาร

“ไปทำอะไรในนั้นนะ ชินตะ”

เสียงของชายคนเดิมดังขึ้นอีกหน ชินตะถอยกลับเข้าข้างในแล้วหันมาหาอิจิโร

“ที่นี่ ความลับ”

ชินตะบอกเช่นนั้น

บ้านร้างหลังนี้คงเป็น “ฐานทัพลับ” ของชินตะจริง ๆ อิจิโรคิดว่าคำพูดของเด็กชายคงหมายความว่าให้เก็บเรื่องนี้เป็น “ความลับ” จากทุกคนด้วย

อิจิโรพยักหน้าให้เห็นชัด ๆ จากนั้นชินตะก็หลังหันขวับแล้วเดินออกไปข้างนอก

“ทำอะไรอยู่นะ”

เสียงชายคนเดิมดังขึ้นอีกครั้ง น้ำเสียงแข็งกร้าวเหมือนกำลังตำหนิ

“เข้าไปเล่นในนั้นเหอ มันอันตรายนะ”

ได้โปรดเถอะ อย่าบอกเรื่องนี้เลย – อิจิโรนึกภาวนาขณะขดตัวเล็กลึบอยู่ด้านในสุดของอาคาร

เพียงครูเดียวอิจิโรก็ไม่ได้ยินเสียงชายคนนั้นอีก หลังผ่านไปพักใหญ่ เขาก็โล่งใจได้เปลาะหนึ่งเมื่อไม่เห็นแว่วว่าจะมีใครอื่นมาที่นี่

ชินตะกลับเข้ามาหลังจากนั้นไม่ถึงหนึ่งชั่วโมง ส่วนอิจิโรยังนั่งกุมท้องขดตัวนิ่งอยู่ที่มุมหนึ่งของอาคารโดยไม่อาจปลุกความกล้าให้เดินออกไปข้างนอกได้

“คุณ...อิจิโร”

เด็กชายเรียกชื่อเขาแล้วเผยยิ้มอย่างไม่เป็นธรรมชาติ หลังจากหุบร่วมสี่เหลี่ยมแล้วก็เดินเข้ามาข้างในเช่นเดียวกับรอบที่แล้ว

“ที่นี่... ความลับ”

เด็กชายพยายามสร้างประโยคอย่างตะกุกตะกัก

“คุณอิจิโร... ความลับ”

อิจิโรรับรู้ได้ว่าอีกฝ่ายน่าจะไม่ได้บอกเรื่องนี้กับใคร ในหัวของเด็กชายคงเข้าใจว่าพวกเขาทั้งคู่จะร่วมมือกันเก็บงานสถานที่แห่งนี้ไว้เป็น “ความลับ”

ชินตะพูดขึ้นว่า “นี่” แล้วยื่นขนมปังฝรั่งเศสชิ้นใหญ่ที่ใส่ไว้ในถุงกระดาษให้

“นี่... ความลับ”

ดูเหมือนเด็กชายจะแอบนำสิ่งนี้ออกมาโดยเก็บเป็น “ความลับ” จากคนในคฤหาสน์เพื่อให้อิจิโรที่กำลังโอดครวญต่อความหิวโหยได้มีของกินตกถึงท้อง

อิจิโรรับขนมปังที่รับมาโดยสืมกระทั้งเอ่ยขอบคุณ เขาพยายามกลืนลงไปโดยไม่ทันเคี้ยวให้ละเอียด ขนมปังจึงติดคอและทำให้ไอออกมาอย่างแรง

“ขอบใจนะ”

ในที่สุดอิจิโรก็ได้กล่าวขอบคุณหลังกลืนขนมปังลงไปได้คำหนึ่ง

“ที่นี่ ความลับ”

ชินตะย่ำคำเดิม เด็กชายคนนี้ก็คงมีเหตุผลส่วนตัวที่ไม่อยากให้คนอื่นรู้ถึงสถานที่แห่งนี้โดยเด็ดขาด

“เข้าใจแล้ว ให้เก็บเป็นความลับสินะ”

อิจิโรพยักหน้าตอบอย่างหนักแน่น

“ฉันไม่บอกใครหรอก ไม่บอกใครจริงๆ เพราะฉันขออะไรอย่างหนึ่งได้มั้ย”

ชินตะเอียงคอจนงงเหมือนเคย อิจิโรพูดต่อ

“มีเทียนหรืออะไรทำนองนั้นมั้ย เทียนนะ... รู้จักหรือเปล่า ตอนกลางคืนที่มีมืดตื้อเนี่ย ฉันอยากได้แสงสว่างสักหน่อยนะ”

“เทียน...”

ชินตะแสดงท่าทีครุ่นคิดเล็กน้อยขณะยังเอียงคอเช่นเดิม จากนั้นก็เดินไปที่โตะเประอะเบือนซึ่งตั้งอยู่ตรงมุมห้อง ก่อนเปิดลิ้นชักออกแล้วคว้าคันไบนั่นครู่หนึ่งเพื่อหยิบบางอย่างขึ้นมาวางบนโตะ มันคือตะเกียง - ซึ่งฉายแสงอ่อนเรื่ออยู่ตรงหน้าอิจิโรในขณะนี้ - นั่นเอง

นับแต่ตอนนั้น ชินตะก็ไม่ได้มาที่นี่อีก

ยามเย็นมาถึง แล้วกลางคืนก็มาเยือน อิจิโรทำได้เพียงนั่งนิ่งอยู่ในมุมหนึ่งของห้อง กระแสลมและสายฝนทวีความรุนแรงขึ้นพร้อมกับการมาเยือนของความมืด บางครั้งประกายเปลบปลาบของฟ้าแลบและเสียงฟ้าร้องดังกระหึ่มก็แวะเวียนมาโดยไม่ทันให้เขาได้ตั้งตัว ทำให้จิตใจที่ตื่นเกร็งเพราะความวิตกกังวลและความหวาดกลัวนั้นยิ่งเครียดเขม็งขึ้นไปอีกระดับ

เขาทำอะไรไม่ได้ ตอนนี้อยู่ที่นี่ย่างสงบเสงี่ยมไปก่อน - แม้สถานที่จะเปลี่ยนไป แต่เขาก็ตกอยู่ในสภาวะไร้ทางหนีที่ไล่ไม่ต่างจากเมื่อคืนนี้

รอให้คืนนี้ผ่านพ้น รอให้ลมฝนสงบลงก่อน

หลังจากนั้นค่อยมองหาหนทางรอด เขาคิด

เราไม่ได้อยู่ตัวคนเดียวเหมือนเมื่อคืนแล้ว อย่างน้อยก็คงพิจารณาได้ว่าเด็กชายคนนั้น – เด็กที่ชื่อชินตะคือ “มิตร” ไม่ใช่ “ศัตรู” แต่อย่างไรก็ตามเพราะฉะนั้น...

อิจิโรก็มองนาฬิกาข้อมือ เข้าสู่วันใหม่แล้ว เขื่อนนาฬิกากำลังเคลื่อนเข้าใกล้เวลาตีหนึ่ง

แสงไฟในตะเกียงสายวูบวาบ เขามองแท่งเทียนที่ตั้งอยู่ด้านในซึ่งมีแผ่นกระจกกันลมล้อมไว้ทั้งสี่ด้าน มันหดสั้นลงพอสมควรแล้ว ทำให้ได้เลยว่าอีกไม่นานก็คงจะมอดดับ

อิจิโรยับขาหลังจากเก้าอี้ เขาลงเลื่อยเล็กน้อยก่อนลองเปิดลิ้นชักโต๊ะชั้นบนสุดด้วยคิดว่าอาจมีเทียนสำรองเก็บเอาไว้

ภายในลิ้นชักมีสิ่งของหลายอย่าง ทั้งของเล่นเด็กอย่างลูกแก้ว ลูกดิ่ง ลูกข่าง แมลงปอไม้ไฟ รวมถึงเครื่องเขียนและวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ เช่น ดินสอ ปากกา มีดแกะสลัก ค้อน ตะปู และไขควง ทุกชิ้นน่าจะเป็นของที่เด็กชายเอามาเก็บไว้ ตะเกียงก็คงเป็นหนึ่งในนั้น เด็กชายเจอสิ่งเหล่านี้จากห้องเก็บของในคฤหาสน์แล้วหยิบออกมาหรือเปล่านะ

อิจิโรไม่พบเทียนเล่มอื่นจึงลองเปิดลิ้นชักชั้นที่สองดู สิ่งของในนั้นดูต่างจากลิ้นชักชั้นบนเล็กน้อย

พวงกุญแจที่มีกุญแจคล้องอยู่หลายดอก ไฟแช็ก ไปป์ยาสูบ แหวนต่างหูข้างหนึ่ง เข็มกลัดเนกไท เหรียญเงินและเหรียญทองแดงซึ่งเป็นเงินของต่างประเทศ...ทั้งหมดดูจะไม่ใช่อะไรสำหรับเด็กเลย อิจิโรสังเกตเห็นว่ามีกระเป๋าสตางค์สีน้ำตาลไหม้ใบหนึ่งปะปนอยู่ในสิ่งของเหล่านั้นด้วย เขากเกิดความอยากรู้ชอบกลจึงลองเปิดดูด้านในและพบว่ามันธนบัตรอยู่จำนวนหนึ่ง ทั้งตัวกระเป๋าสตางค์และธนบัตรทุกใบต่างก็เปื่อยขึ้นไปหมด

นอกจากธนบัตรแล้วอิจิโรยังพบรูปถ่ายใบหนึ่งที่เปื่อยขึ้นไม่แพ้กัน เขาหยิบออกมาแล้วนำไปจ่อใกล้ๆ แสงตะเกียง

รูปถ่ายนั้นดูเก่ามาก

ในรูปมีคนสองคนยืนอยู่กลางแจ้งโดยมีฉากหลังเป็นเหล่าต้นไม้ที่กระจายตัวกันอยู่ห่างๆ คนหนึ่งคือหญิงวัยกลางคนในชุดกิโมโน ส่วนอีกคน

คือเด็กชายผมกะหรั่งที่ยืนอยู่ด้วยกันอย่างแนบชิด ดูเหมือนทั้งสองจะเป็นแม่ลูกกัน (...โอ รูปถ่ายนี้) แต่แน่นอนว่าอิจิโระไม่เคยเห็นหน้าของทั้งคู่มาก่อน เขาลองพลิกดูด้านหลังรูปถ่ายและเห็นว่ามียี่ห้อความบางอย่างเขียนไว้ แต่ตัวอักษรครึ่งหนึ่งพร่าเลือนเพราะเปียกน้ำจนไม่สามารถอ่านได้ทั้งหมด “วันที่ 7...วันเกิดครบ...” – (ตัวอักษรพวกนี้...) เขาอ่านออกเพียงแค่นั้น

“หรือว่า...”

อิจิโระโผล่ขึ้นเหมือนคุยกับตัวเอง

“หมอนั่น...อย่างนี้เอง”

ดูเหมือนว่าเด็กชายชื่อชินตะจะแอบนำของชิ้นเล็กชิ้นน้อยที่บังเอิญเจอตามที่ต่าง ๆ ในคฤหาสน์มาซ่อนเอาไว้ ของในลิ้นชักชั้นสองคงเป็น “สมบัติ” ที่เด็กคนนั้นสะสมรวบรวมมาตลอด นั่นจึงเป็นเหตุผลสำคัญที่เขาไม่ยอมให้คนในคฤหาสน์รู้ว่าบ้านร้างหลังนี้คือ “ฐานทัพลับ” ของตัวเอง – และต้องการเก็บเป็น “ความลับ” จากทุกคน

อิจิโรวางกระเป๋าสตางค์กลับที่เดิมแล้วค้นลิ้นชักต่อ เทียนที่เขาต้องการนอนกลิ้งไปกลิ้งมารวมกันอยู่หลายเล่มตรงด้านในของชั้นนั้น

ไฟแช็กที่อยู่ในลิ้นชักไม่เหลือน้ำมันพอจะจุดติด อิจิโรร่วงกระเป๋ากางเกงหยิบกล่องไม้ขีดซึ่งเก็บมาตั้งแต่เมื่อวาน – ไม้ขีด กลายเป็นเมื่อวานขึ้นไปแล้ว – ใกล้ ๆ รถยนต์ที่พุ่งชนต้นไม้ในป่า แสงเทียนตรงหน้าเขาก็ส่องสว่างขึ้นได้เพราะไม้ขีดไฟกล่องนี้เช่นกัน

ด้านหลังกล่องไม้ขีดสีเหลืองมีตัวอักษรพิมพ์ทับว่า “ร้านกาแฟชิมาดะ” โดยระบุที่อยู่และเบอร์โทรศัพท์เอาไว้ตรงมุมหนึ่ง ดูท่าจะเป็นไม้ขีดของร้านกาแฟในตัวเมืองคุมาโมโตะ แต่ทำไมถึงมาตกอยู่ข้างรถยนต์คันนั้น...

เขาจุดเทียนเล่มใหม่แล้วเปลี่ยนแท่นเทียนในตะเกียงที่หุดเหลือนิดเดียว เท่านั้นก็น่าจะยึดเวลาต่อไปได้อีกหลายชั่วโมง

เขาบรรลุป่าหมายขั้นต้นได้เรียบร้อยแล้ว แต่ยังเหลือลิ้นชักที่ไม้ขีดเปิดอีกสองชั้น เขาอยาก رؤ้อยากเห็นอย่างยิ่งว่าข้างในนั้นจะมี “สมบัติ” แบบใดซ่อนอยู่อีก

อิจิโระเปิดลิ้นชักชั้นที่สาม

ข้างในเต็มไปด้วย “สมบัติ” ที่ดูล้ำค่าสำหรับเด็กผู้ชายวัยประมาณจินตะ
อิจิโรสังหรณ์ใจอยู่บ้างเหมือนกันว่าต้องเป็นของจำพวกนี้ ลูกอีกหลากหลาย
ชนิด ก้อนหินรูปร่างแปลกตานิดหน่อยที่ไม่ได้มีอะไรพิเศษไปมากกว่านั้น
รวมถึงวัตถุล้ำค่ากระเบื้องอีกหลายชิ้น นอกจากนี้ยังมีคราบงูและคราบ
จิ้งจก ชากรวงผึ้ง ไข่ตักแตน ขนนก ชากกิ่งก่าแห้งกรัง และอื่นๆ
อีกมากมาย เรียกได้ว่าเป็นการรวบรวมสิ่งที่ผู้ใหญ่เห็นแล้วคงทำหน้าเหยเก
พร้อมกับทวาดเสียงดังว่า “รีบเอาไปทิ้งให้หมด”

แม้แต่อิจิโรก็ต้องทำหน้าเหยเกเมื่อเห็นของอย่างคราบงูและชากกิ่งก่า
มันยิ่งทำให้เขาพะอืดพะอมและหดหู่นั่นทั้งที่สถานการณ์ในตอนนั้นก็แย่
เป็นทุนเดิม

เมื่อปิดลิ้นชักชั้นที่สามแล้ว อิจิโรก็ยังยื่นมือไปที่ลิ้นชักชั้นสุดท้าย

ลิ้นชักชั้นล่างสุดมีพื้นที่มากกว่าชั้นอื่นๆ เป็นเท่าตัว หากมี “สมบัติ”
อยู่ข้างในก็น่าจะเป็นของขนาดใหญ่พอสมควร อิจิโรคิดแล้วเปิดลิ้นชักออก
แต่ทันทีที่เห็น **วัตถุชิ้นนั้น** ก็ลึบลงๆ อยู่ข้างใน เขาก็ร้องอุทานสั้นๆ ว่า “ว้าก”
แล้วรีบผล่อออกมาจากโต๊ะ

“อะ...อะไรเนี่ย”

อิจิโรกะพริบตาแรงและถี่วู๊ว แผ่นหลังสั่นกระตุก ขนแขนลุกเกรียว

“อะไรกันเนี่ย เมื่อก็มัน...”

เขาเดินกลับไปโต๊ะด้วยความหวาดระแวงแล้วค้อมตัวมองลงไปยัง
ลิ้นชักที่เปิดทิ้งไว้ วัตถุซึ่งกลิ้งไปกลิ้งมาอยู่ข้างในคือสิ่งนั้น ที่เขาคิดใน
แวบแรกจริงๆ

“ทำไมถึงมีของแบบนี้”

สิ่งที่อยู่ในลิ้นชักชั้นล่างสุดคือ **กระดูก** ที่เลอะเปรอะเปื้อนกลายเป็น
สีเหมือนดินโคลน และมองผาดเดียวก็รู้ทันทีว่ามันคือกะโหลกศีรษะมนุษย์

สิ่งนี้เป็น – สิ่งนี้ก็เป็นหนึ่งใน “สมบัติ” ของเด็กชายชื่อจินตะอย่างนั้นหรือ
ไปเอาของพรรณนี้มาจากไหน เก็บของพรรณนี้ไว้โดยไม่กลัวหรือขยะแขยง
บ้างเลยหรือไง นี่คือกะโหลกของใครกันแน่ เจ้าของเสียชีวิตที่ไหนและ
ตั้งแต่เมื่อไร นี่มัน...

เด็กชายที่อิจิโระมองว่าเป็น “มิตร” เพียงหนึ่งเดียวในตอนนี้ได้เปลี่ยนสถานะเป็นบุคคลลึกลับนำหาวดสะพริงไปในพริบตา อิจิโระปิดลั่นชักด้วยมือสั้นเทา ก่อนถอยออกมาจากโตะแล้วหาตำแหน่งที่พื้นไม้เปียกฝนเพื่อนั่งลง จากนั้นก็จมจ่อมอยู่กับความหวาดหวั่นสั่นกลัวซึ่งดำเนินต่อไปอีกหน

4

ในคืนเดียวกันและช่วงเวลาเดียวกัน -

ณ “เรือนตะวันออก” ของคฤหาสน์มีด ชายหนุ่มผู้ถูกเรียกว่าเอนามินอนหงายหน้ามองเพดานอยู่บนฟูกที่นอนในห้องเสื้อญี่ปุ่นของชั้นหนึ่ง

แสงไฟถูกเปิดไว้เพียงสลัวราง เขาพยายามข่มตาหลับมาพักใหญ่แล้ว แต่ยิ่งฝืนก็ยิ่งตาสว่าง ในหัวเกิดมโนภาพต่างๆ นานาผลุลบโผล่แวบไปแวบมาโดยปราศจากความยึดโยงเกี่ยวข้องกัน

ความปวดหนึบทั่วร่างกายนั้นเรียกได้ว่าแทบหายเป็นปลิดทิ้ง คงเป็นผลจากยาที่นายแพทย์ให้มานั่นเอง ความอ่อนล้าของเขาไม่ถึงกับหนักหนา และความรู้สึกคล้ายซาแปลบไปทั้งร่างก็ค่อยๆ เบาบางลงทีละน้อยเมื่อเวลาผ่านไป เขาคิดว่าหากได้หลับอีกสักตื่น อากาเร็คงยิ่งดีขึ้น ทว่า -

หลังจากนี้จะเป็นอย่างไรต่อ สิ่งที่เขาไม่อาจคาดการณ์ได้คือเรื่องสภาวะภายในของตัวเอง - สภาวะภายในจิตใจของเขา

- สรุปลือความทรงจำไม่ชัดเจนสินะ

- ใช่แล้วละ ความทรงจำของนายหายไป นึกอะไรไม่ออก ถูกต้องมั๊ย ...ถูกต้อง สรุปลือแล้วก็นึกไม่พ้นเรื่องนั้น

ช่วงเย็นของวันที่ 23 กันยายน เราข้ามมาที่เกาะนี้คนเดียว เดินขึ้นไปบน “หอคอยสิบเหลี่ยม” คนเดียว และตกลงมาจากระเบียงชั้นบนสุด แม้ความทรงจำของตัวเองจะยังไม่กระจ่างชัด แต่ในเมื่อคนอื่นบอกเช่นนั้น มันก็คงเป็นความจริงไม่ผิดเพี้ยน

ที่นี่คือห้องหนึ่งในคฤหาสน์ซึ่งตั้งอยู่บนเกาะกลางทะเลสาบ คฤหาสน์เป็นของตระกูลอุราโตะและมีชื่อเรียกอีกอย่างว่าคฤหาสน์มีด - ทั้งคำว่า

“คฤหาสน์มืด” และ “ตระกูลอุราโตะ” ล้วนทำให้รู้สึกถึงบางอย่างที่สื่อโยงกับความทรงจำซึ่งกระจัดกระจายอยู่ในจิตใจ เราสัมผัสถึงมันได้จริง ๆ ไม่ผิดแน่ เรา...

...ใช่ เราตั้งใจมุ่งหน้ามายังคฤหาสน์ตระกูลอุราโตะ สถานที่ที่เรียกกันว่าคฤหาสน์มืด นั่งตัวคลอนอยู่ในรถขณะแล่นผ่านเส้นทางกลางหุบเขาที่ยาวไกล (...ใช่แล้ว) ใช่แล้ว แต่ระหว่างทางรถก็เสียหลักพุ่งเข้าไปในดงป่า...

เสียงหนึ่งของความทรงจำเริ่มขยับกระตุกขึ้นภายในจิตใจที่กำลังเผชิญกับความโกลาหลแสนมืดมน

...ใช่ รถพุ่งเข้าไปในดงป่าแล้วชนกับลำต้นอวบใหญ่ของต้นไม้ต้นหนึ่ง ก่อนจะหยุดแน่นิ่ง แล้วเราก็...

ยังมีความทรงจำอีกหลายส่วนที่หวนย้อนกลับมา แต่ก็ก็เป็นเพียงเศษเสี้ยวแห่งวันที่ขาดความชัดเจน ไม่ได้ช่วยให้ชายหนุ่มร้อยเรียงอดีตเข้ากับปัจจุบันอย่างเป็นระเบียบได้

ดูเหมือนเราจะสูญเสียความทรงจำจากอาการช็อกเพราะตกลงมาจากหอคอย ก่อนหน้านั้น ความทรงจำของเรา – “จิตใจ” ของเราอยู่ใน “รูปลักษณ์” แบบใด ไม่สิ เดิมที “ความทรงจำของเรา” คืออะไรกันแน่ เดิมทีมนุษย์ทุกคนใช้สิ่งใดเป็นเครื่องพิสูจน์ให้เชื่อมั่นได้ว่านี่คือตัวเราของเราอย่างแท้จริง ...ไม่รู้เลย

แม้ร่างกายเริ่มฟื้นตัวแล้ว แต่ความรู้สึกชาแปลบเหล่านั้นกลับเกาะแน่นติดหนึบอยู่ตรงแกนกลางของห้วงความคิดไม่ต่างจากที่ผ่านมา อีกทั้งรู้สึกว่าสติสัมปชัญญะส่วนใหญ่มองคงพร่ามัวและเลื่อนลอยวนเวียนอยู่ในที่ใดสักแห่ง – อ่า...สิ่งที่เรียกว่า “เรา” คืออะไรกันแน่

ชายหนุ่มปิดเปลือกตาแน่น แล้วภาพที่เขาได้เห็นตรงทางเดินหน้าห้องเสื้อญี่ปุ่นก็ฉายชัดขึ้นทันใด

เหตุการณ์นั้นคือช่วงก่อนตกเย็น – น่าจะประมาณบ่ายสามโมงครึ่ง เสียงอึกทึกครึกโครมและเสียงพูดคุยของใครบางคนลอยมาถึงหูของชายหนุ่มที่อยู่ในห้องเสื้อญี่ปุ่น เสียงนั้นดังขึ้นจากห้องโถงกลาง มีอะไรนะ เกิดเหตุอะไรขึ้นหรือเปล่า เขานึกสงสัยขณะนอนเหม่ออยู่บนฟูก

ไม่นานนักเขาก็ได้ยินเสียงฝีเท้าของคนสองคนวิ่งผ่านทางเดินหน้าห้องไปด้วยความเร่งรีบ ตามมาด้วยเสียงฝีเท้าอีกหลายคู่และเสียงพูดคุยของใครหลายคนดังก้องมาจากห้องโถงกลาง

อาจเป็นเพราะประตูที่กั้นระหว่างทางเดินหน้าห้องกับห้องโถงกลางนั้นถูกเปิดออกแล้ว เขาจึงได้ยินเสียงชัดเจนกว่าเมื่อครู่มาก

- ไม่ดีเลย เมื่อกล้องตรวจดูเบื้องต้นไปบ้างแล้ว แต่สภาพแบบนี้...

- ถึงแก่ชีวิตได้เลยเหวอครับ

- พาเข้าไปในห้องก่อนเถอะ

- ชั้นหนึ่งของ “เรือนใต้” มีห้องว่างที่มีเตียงอยู่สามย

- เป็นห้องด้านหน้าสุดครับ

เสียงพูดคุยดังใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ ทุกเสียงล้วนฟังดูตื่นตระหนกคล้ายอยู่ในสถานการณ์ฉุกเฉิน

- คุณฮิรียามะ ได้ยินมั้ยครับ

- หมอครับ

- ทั้งร่างกายถูกกระแทกรุนแรงจนกระดูกหัก บาดแผลที่ศีรษะก็สาหัสมาก บางที่อวัยวะภายในก็คง...

มีคนบาดเจ็บอย่างนั้นหรือ เกิดอุบัติเหตุอะไรสักอย่างหรือเปล่า

ชายหนุ่มลุกขึ้นมาเปิดประตูฝั่งทางเดินหน้าห้องแล้วชะโงกมองด้านนอก จังหวะนั้นเหล่าเจ้าของเสียงพูดกำลังเดินผ่านห้องเสื้อญี่ปุ่นไปพอดี

มีชายสองคนหัวเปลงนามอยู่ หนึ่งในนั้นคือคนที่ชายหนุ่มเคยเห็นเป็นชายที่เข้ามาในห้องเสื้อญี่ปุ่นพร้อมกับคนอื่นๆ เมื่อตอนกลางวัน ส่วนชายในชุดเสื้อกาวนซึ่งเดินอยู่ข้างเปลงนามคือนายแพทย์ที่ทุกคนเรียกว่าหมอโนกุจิ ส่วนคนที่อยู่บนเปลงนาม -

ชายคนนั้นนอนสลบเหมือดใต้ผ้าห่มโดยตะแคงข้างหันหน้ามาทางห้องเสื้อญี่ปุ่น ชายหนุ่มตกตะลึงจนตัวแข็งค้างเมื่อเห็นใบหน้าอัปมงคลที่เต็มไปด้วยเลือดและดินโคลน

ชายคนนั้นบาดเจ็บสาหัสอย่างแน่นอน ตรงศีรษะมีผ้าขนหนูพันเอาไว้แทนผ้าพันแผล เปลือกตาปิดแน่นมีเลือดอาบเหนียวเหนอะ ลื่นไหลไหลจาก

มุ่มปากดูราวกับเศษเนื้อเจียนเน่า...

เขารับรู้ได้โดยสัญชาตญาณว่าชายคนนี้บาดเจ็บปางตาย คงเกิดอุบัติเหตุร้ายแรงขึ้นจริง ๆ หากไม่เช่นนั้น...

ชายหนุ่มอ้าปากกว้างพยายามร้องตะโกน แต่ไม่อาจเปล่งเสียงได้ แม้แต่เขาเองก็ไม่วินิจฉัยว่าต้องการพูดคำว่าอะไร

แฉีก...เสียงระคายหูดังขึ้น ผู้บาดเจ็บมีอาการตัวสั่นเหมือนชักกระตุก “เกิดอะไรขึ้น”

ชายคนหนึ่ง - อูราโดะ เก็นจิ ร้องถามแล้วก้าวขึ้นไปอยู่ข้างเปลสนาม

แฉีก แฉีก...เสียงระคายหูดังขึ้นอีก เลือดกระเซ็นเป็นฝอยออกจากปากของผู้บาดเจ็บ นายแพทย์หยิบผ้าเช็ดหน้าซับคราบสกปรกรอบปากให้เสียงลมหายใจรวยรินดังฮึดฮัดจากในลำคอของผู้บาดเจ็บ จังหวะนั้นก็มียิ่งฟ้าร้องแผดดังสนั่นก้องกังวานไปทั่ว

“...อา”

ชายหนุ่มแค้นเสียงคราวแหบพร่าออกมา แต่เขาก็ยังไม่อาจเปล่งเป็นถ้อยคำได้

“อะ...อือ...”

ชีวิตของชายผู้บาดเจ็บคงใกล้ดับสูญเต็มที่ เขาจึงทนทุกข์ทรมานต้องทนทุกข์ทรมานถึงเพียงนี้เลยทีเดียว

ชายหนุ่มรู้สึกดวงตาของผู้บาดเจ็บดูหริ่ปรือหลังจากอาการสงบลง และรู้สึกดวงตาที่ไร้พลังชีวิตคู่หนึ่งได้สบประสานกับดวงตาของเขาในเสี้ยววินาทีหนึ่ง บางส่วนของเศษเสี้ยวความทรงจำที่วนกลับมาตั้งแต่ก่อนหน้านั้น - ภาพใบหน้าและสีหน้าของ **เธอคนนั้น** ที่นอนชมอยู่บนเตียงผู้ป่วยปรากฏขึ้นทับซ้อนกับภาพตรงหน้าโดยที่เขาไม่อาจต้านทาน

เธอพูดบางอย่างด้วยแวตาว่างเปล่า ด้วยลมหายใจรวยริน และ ไม่อาจเปล่งออกมาอย่างชัดถ้อยชัดคำ...โอ แม่ครับ (...แม่ครับ) ในตอนนั้น ในห้องผู้ป่วยห้องนั้น เรา...

“นี่นาย - เอนามิคุง เข้าไปนอนพักก่อนเถอะ”

เขาได้ยินเสียงของอูราโดะ เก็นจิ ดังขึ้นใกล้ๆ

“เกิดอุบัติเหตุชนิดหนอยนะ เลยนุ่นวายกันยกใหญ่ เมื่อวานถือว่า นายดวงดีมากเลยนะ”

มีอุบัติเหตุเกิดขึ้นจริง ๆ ด้วย - ชายหนุ่มจำความรู้สึกในตอนนั้นได้ เขาค่อย ๆ ถอยกลับเข้ามาในห้องเสื้อญี่ปุ่นแล้วนั่งลงบนพูก ใช้เวลาครู่หนึ่ง ใคร่ครวญถึงคำว่า “อุบัติเหตุ” ซ้ำแล้วซ้ำเล่าอยู่ในหัว

ฉับพลันภาพของสิ่งที่เคยเกิดขึ้นก็หวนย้อนกลับมาโดยอัตโนมัติ - ไข่แล้ว นั่นมัน...

...รถยนต์สีดำที่พุ่งเข้าไปในดงป่า กระเจกที่แตกร้าว คราบเลือด กระเซ็น กระโปรงรบนปี่ สัมผัสเจ็บแปลบที่มือซ้าย และตัวเรา...

...ทันใดนั้น

สติสัมปชัญญะนี้ อยู่ที่นี่ และกำลังนี่ย้อนไปถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ก่อนช่วงเย็น ชายหนุ่มผู้ถูกเรียกว่าเอนามิริบลิ้มตาขึ้นเมื่อสัมผัสถึงแสงจันทร์ อันเลวร้ายว่าสติสัมปชัญญะของเขากำลังจะถูกอำนาจลึกลับดูดลากไปสู่ ที่ใดสักแห่ง

ในแสงสลัวราง เขาเห็นเพียงเพดานสีดำซึ่งไม่ได้ดูผิดแผกจากเมื่อครู่ ไม่ได้ยินสิ่งใดนอกจากเสียงลมหายใจของตัวเองกับเสียงลมพายุที่พัดกระโชกอยู่นอกอาคาร และตอนนี้ก็ไม่มีเสียงพวกนั้น ที่มักเล็ดลอดเข้ามาให้ได้ยินเป็นบางครั้งเมื่ออยู่ในห้องเสื้อญี่ปุ่นแห่งนี้

ชายหนุ่มยกฝ่ามือแตะหน้าผากแล้วส่ายหน้าเบา ๆ ขณะที่ทำยหอยวางอยู่บนหมอน

แรกเริ่มเดิมที ทำไมเราจึงต้องเดินทางมาที่คฤหาสน์มืด ทำไม - เพื่อจุดประสงค์ใด เรามีความเกี่ยวข้องอะไรกับคฤหาสน์ตระกูลอุราโตะ...

...ไม่รู้เลย ไม่รู้จริงๆ

แต่ขณะหนึ่งเขาก็รู้สึกว่ “คำตอบ” คล้ายจะอยู่ใกล้แค่เอื้อม

เมื่อถึงเวลาเมื่อเย็น คนรับใช้ชื่อชินโนนำอาหารมาให้เช่นเคย ตอนนั้น เขาใช้ภาษากายสื่อสารว่าต้องการปลดทุกข์ เธอจึงพาเขาไปห้องน้ำโดยเข้าไปในอาคารที่เรียกว่า “เรือนใต้” และตรงไปตามทางเดินฝังซ้ายจนถึงทางเลี้ยว ก่อนเดินต่อเข้าไปถึงด้านในสุด ห้องน้ำที่อยู่ใน “เรือนตะวันออก” เป็นของ

แขกที่มาเยือน หากเป็นไปได้ก็อยากให้ใช้ห้องน้ำตรงนี้ – ซิโนบอบอกเขา

หลังจากนั้นเมื่อเริ่มเข้าสู่ช่วงดึก ชายหนุ่มก็ออกจากห้องเสื้อญี่ปุ่น โดยไม่มีเป้าหมายใดเป็นพิเศษ

เขาลงเดินไปยังทิศทางตรงข้ามกับ “เรือนใต้”

ชายหนุ่มมุ่งตรงผ่านทางเดินที่ปูพื้นด้วยไม้กระดานสีดำแล้วเลี้ยวซ้าย ก่อนเดินต่อไปอีกเล็กน้อยจนเจอทางเชื่อมอาคารลักษณะคล้ายอุโมงค์ มันเชื่อมไปยังอาคารกว้างใหญ่ที่ให้บริการจากต่างจาก “เรือนตะวันออก” อย่างยิ่ง เมื่อพิจารณาจากตำแหน่งแล้ว เขาคิดว่าอาคารแห่งนั้นคงเป็นสถานที่ที่ถูกเรียกว่า “เรือนเหนือ”

ชายหนุ่มเดินวนเวียนอยู่ในอาคารดังกล่าวอย่างไร้จุดหมาย มันคืออาคารที่เขาเพิ่งเคยเหยียบย่างเข้าไปเป็นครั้งแรก คงไม่แปลกหากจะรู้สึกว่าจะไม่คุ้นตานัก

ที่นั่นประกอบด้วยห้องที่มีหนังสือจำนวนมหาศาล รวมถึงห้องที่มีเปียโนและโต๊ะบิลเลียด นอกจากนี้ยังมีห้องโถงเพดานสูงกว้างขวางโอ่อ่า อีกทั้งมีห้องศิลปะซึ่งเกลื่อนกลาดไปด้วยอุปกรณ์วาดภาพและผลงานที่ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ เขาลงเดินขึ้นไปยังชั้นสองด้วย และบนนั้นก็ยังมีห้องอีกมากมายที่เขาไม่รู้วาคือห้องอะไร

ชายหนุ่มกลับลงมาที่ชั้นหนึ่งอีกครั้งและเดินวนเวียนอยู่ตามทางเดินมืดสลัวต่อไปอีกพักหนึ่งก่อนจะถูกอุราโดะ เก็นจิ เรียกให้หยุด “เดี๋ยวจะนายมาทำอะไรแถวนี้เนี่ย” รู้สึกว่าอีกฝ่ายจะถามแบบนั้นด้วยน้ำเสียงคล้ายตำหนิ แต่เขาไม่อาจเปล่งเสียงตอบ จึงได้แต่ออกอาการลนลานและเบือนสายตาไปทางอื่น

“ดูเหมือนร่างกายจะค่อยๆฟื้นตัวแล้วสินะ”

เขากลับคล้ายคลึงคลาว่าเก็นจิพูดทำนองนั้นด้วย

“แต่ยังงี้ก็เถอะ อย่าออกมาเดินป่วนเป๊ยนในคฤหาสน์จะดีกว่า – หรือว่านายนี่กะอะไรขึ้นได้หรือ”

ชายหนุ่มส่ายศีรษะ

เด็กหนุ่มวัยรุ่นที่ถูกเรียกว่า “ซูยะคุง” ยืนอยู่ข้างเก็นจิและมองมา

ด้วยสายตากลางแคลง เขาไม่ได้พูดอะไรแม้แต่คำเดียว ทว่าสีหน้าไม่สู้ดีนัก และเดินโซเซอย่างหนักจนเกินจิตต้องคอยประคองอยู่ตลอด ดูท่าคงกำลังเมาได้ที่

ชายหนุ่มกลับมายังห้องเสื้อญี่ปุ่นคนเดียว ระหว่างทางเขาเจอห้องน้ำของ “เรือนตะวันออก” จึงแวะสะสางธุระส่วนตัวและถือโอกาสล้างหน้าล้างตาไปด้วย ตอนนั้นเขาลองมองเข้าไปในกระจกเงาที่ติดอยู่เหนืออ่างล้างหน้าด้วยความรู้สึกหวาดหวั่น –

นี่คือ (นี่มัน...) ตัวเราอย่างนั้นหรือ นั่นเป็นความรู้สึกแท้จริงที่เขาสัมผัสได้ในแวบแรก สีหน้าในกระจกช่างว่างเปล่าเหมือนไร้วิญญาณ และดวงตาก็ฉายแววเศร้าสลดเกินบรรยาย นี่คือใบหน้าของเราหรือ ดูคล้ายจะเป็นใบหน้าที่เราจำมักคุ้นมาแต่อดีต (...ความมึนงงสับสนก่อตัวพลุ่งพล่าน) แต่ขณะหนึ่งก็ดูราวกับเป็นบุคคลอื่นที่ไม่เคยเห็นหน้าค่าตาก่อน...

ไปนอนพักให้หายดีก่อนเถอะ – เก็นจิชี้แนะ และเขาก็ไม่มีเหตุผลให้ปฏิเสธ จึงกลับมานอนลงบนฟูกแต่โดยดีและพยายามข่มตาให้หลับนับจากตอนนั้นเวลาผ่านไปนานแค่ไหนแล้วนะ

ชายหนุ่มผู้ถูกเรียกว่าเอนามิปิดเปลือกตาลงอีกครั้ง

ความรู้สึกชาแปลบที่เกาะแน่นติดหนึบอยู่ตรงแก่นกลางของห้วงความคิดค่อยๆ บีบตัวหดเข้าหากันจนกลายเป็นมวลแน่นหนาในจุดเดียว มันก่อตัวเป็นมโนภาพของวัตถุทรงกลมลูกหนึ่งที่บุบิบบู่บี้และเริ่มหมุนเอื่อยๆ ก่อนเร่งความเร็วขึ้นทีละนิด บรรดาชิ้นส่วนเศษเสี้ยวหลากหลายสีล้นต่างเข้ามาผสมปนเปและหลอมรวมกับพื้นผิวของวัตถุนั้น และเมื่ออัตราเร็วของการหมุนแตะจุดสูงสุดก็มองไม่เห็นสิ่งใดอีกนอกจากสีดำแสนมืดมิด เขาเอื้อมมือออกไปช้าๆ แต่ก็ถูกติดกลับในฉับพลัน พอเอื้อมมือไปอีกครั้งกลับรู้สึกคล้ายจะถูกดูดเข้าหา มีบางอย่างก่อดำอยู่ในนั้น มีบางอย่างพังทลายอยู่ในนั้น มีบางอย่างเชื่อมโยงกันอยู่ในนั้น มีบางอย่างคลุ้มคลั่งอยู่ในนั้น มีบางอย่าง... มันคือสิ่งใดและกำลังทำอะไร...เขาบอกไม่ถูก ไม่อาจเข้าใจความหมาย ยากจะสัมผัสรับรู้ และไม่อาจควบคุมได้...ผู้บาดเจ็บบที่นอนอยู่บนเปลสนาม รถยนต์สีดำที่พุ่งชนต้นไม้จนพังยับเยิน เธอคนนั้นที่นอนจมอยู่บนเตียงผู้ป่วย

อันน่าชิงชัง สิ่งเหล่านี้...

ชายหนุ่มเปิดเปลือกตาขึ้นอีกครั้ง

สิ่งที่เห็นยังมีเพียงเพดานสีดำ สิ่งที่ได้ยินยังมีเพียงเสียงลมพายุ
พัดกระโชก

ลมฝนโหมกระหน่ำประกอบกับเสียงฟ้าร้อง-โอ ใช่แล้ว (...เหมือนกับ
วันนั้น) เหมือนกับวันนั้น เหมือนในตอนนั้น บรรยากาศแทบไม่ต่างกัน
(แทบไม่ต่างกัน...)...

เสียงฟ้าร้องคำรามลั่นเขย่ามวลอากาศเย็นขึ้นในห้องเสื้อญี่ปุ่นที่มีดทิม
ให้ไหวสะเทือน

ชายหนุ่มปิดเปลือกตาลงเป็นครั้งที่สาม น้ำตาสองสามหยดเอ่อท้นจาก
หางตาร่วงผ่านแก้มลงมาเป็นสาย “ดวงตาสังเกตการณ์” เคลื่อนตัวประหนึ่ง
หลังไหลไปพร้อมกระแสน้ำตานั้นและแทรกซึมสู่ความมืดมิดอันเย็นเยียบ
ซึ่งแผ่ไปถึงกันบังของห้วงราตรีนี้